

Syöpä ei ole sairaus - se on selviytymismekanismi

kirjoittanut: Andreas Moritz

Se, mitä olet juuri lukemassa, saattaa horjuttaa tai jopa purkaa uskomuksiesi perustan kehostasi, terveydestäsi ja paranemisesta. Otsikko, Syöpä ei ole sairaus, voi olla monille hämmästyttävä, joillekin provosoiva, mutta kaikille rohkaiseva. Tämä kirja toimii elämää mullistavana ilmestyksenä niille, jotka ovat riittävän ennakkoluulottomia harkitakseen mahdollisuutta, että syöpä ei olekaan oikea sairaus. Sen sijaan he alkavat pitää syöpää kehon syvällisenä ja viimeisenä yrityksenä parantaa itsensä ja pysyä hengissä niin kauan kuin olosuhteet sallivat; olosuhteita, jotka, kuten tulet huomaamaan, ovat todennäköisimmin hallinnassasi.

Saatat hämmästyä kuullessasi, että jos sairastat jotakin syövän perimmäisistä syistä (jotka muodostavat todellisen sairauden), kuolet todennäköisesti nopeasti, ellei kehossasi itse asiassa kasva syöpäsoluja. Tässä työssä esitän ymmärryksen, että syöpä on paranemisprosessi, jota meidän tulisi tukea, ei tukahduttaa tai taistella.

Esitän todisteita siitä, että tämä melko epätavanomainen lähestymistapa syövän parantamiseen on paljon tehokkaampi kuin menetelmät, joissa se tuhotaan. Väitän lisäksi, että syöpä – kehon viimeinen paranemismekanismi – alkaa toimia vasta sen jälkeen, kun kehon tärkeimmät kuona-aineiden poisto- ja vieroitusmekanismit ovat jo tehottomat.

Äärimmäisissä olosuhteissa altistuminen suurille määrille syöpää aiheuttavia aineita (karsinogeeneja) voi johtaa kehon puolustuskyvyn romahtamiseen muutamassa viikossa tai kuukaudessa, mikä voi myöhemmin vaatia syöpäkasvaimen nopeaa ja aggressiivista kasvua sen käsittelemiseksi. Yleisesti ottaen niin kutsuttujen "pahanlaatuisten" kasvainten muodostuminen ja diagnostisesti havaittaviksi tuleminen vie kuitenkin useita vuosia tai jopa vuosikymmeniä.

Valitettavasti perusluonteiset väärinkäsitykset tai täydellinen tietämättömyys pahanlaatuisten kasvainten kasvun todellisista syistä ovat muuttaneet väärin suuntautuneet solut ilkeiksi hirviöiksi, jotka yrittävät umpimähkään tappaa meidät, ehkä kostaakseen syntimme tai pahoinpidelläkseen kehoamme. Kuten pian tulette huomaamaan, syöpä on kuitenkin meidän puolellamme, ei meitä vastaan. Ellemme muuta käsitystämme siitä, mitä syöpä todella on, se todennäköisesti vastustaa hoitoa, erityisesti edistyneimpiä ja yleisimmin käytettyjä menetelmiä.

Jos sinulla on syöpä, ja syöpä on todellakin osa kehon monimutkaisia selviytymisvasteita eikä sairaus, kuten väitän, sinun on löydettävä vastaukset seuraaviin tärkeisiin kysymyksiin:

Mitkä syyt pakottavat kehosi kehittämään syöpäsoluja?

- Kun olet tunnistanut nämä syyt, miten sinun on käsiteltävä niitä, jotta kehosi voi parantua?
- Mikä määrää sairastamasi syövän tyypin ja vakavuuden?
- Jos syöpä on todellakin paranemismekanismi, mitä sinun on tehtävä, jotta kehosi ei joudu käyttämään tällaisia äärimmäisiä itsesuojelutoimenpiteitä tulevaisuudessa?
- Koska kehon alkuperäinen geneettinen suunnittelu suosii aina elämän jatkumista ja suojaa kaikenlaisilta vastoinkäymisiltä, miten sitten keho voisi sallia geneettisen muutoksen, joka aiheuttaa sen oman kuoleman?
- Miksi lähes kaikki syövät häviävät itsestään ilman lääketieteellistä väliintuloa?
- Parantavatko sädehoito, kemoterapia ja leikkaus todella syövän joillakin ihmisillä, vai parantavatko syöpäpotilaat itsensä näistä radikaaleista, sivuvaikutuksia sisältävistä hoidoista huolimatta?
- Mitä rooleja pelolla, turhautumisella, alhaisella itsetunnolla ja tukahdutetulla vihallalla on syövän synnyssä ja seurauksissa?
- Miksi niin monille lapsille kehittyy aivokasvaimia tai leukemiaa?

Jotta voit käsitellä ja parantaa syövän perimmäiset syyt, sinun tulisi löytää tyydyttäviä ja käytännöllisiä vastauksia yllä oleviin kysymyksiin. Jos tunnet sisäistä tarvetta ymmärtää tätä elämää mullistavaa tapahtumaa (eli syöpää), tämän kirjan lukemisen jatkaminen hyödyttää sinua

suuresti. Syöpä voi olla paras tilaisuutesi palauttaa tasapaino kaikkiin elämäsi osa-alueisiin, mutta se voi olla myös vakavan trauman ja kärsimyksen airut, jos koet sen uhkana elämällesi.

Joka tapauksessa huomaat, että hallitset aina kehoasi. Jotta voit elää ihmiskehossa, sinulla on oltava pääsy tiettyyn määrään elämää ylläpitävää energiaa. Voit joko käyttää tätä luontaista energiaa kehon ravitsemiseen ja parantamiseen tai tuhlaa sen taisteluun sairautta vastaan, jonka lääketieteellinen teoria uskoo tappavan sinut.

Valinta on lopulta sinun.

Jos tietoisesti tai tiedostamattasi valitset kehosi laiminlyönnin tai taistelun sitä vastaan rakastavan huomion ja itsekunnioituksen sijaan, sen on todennäköisesti taisteltava elämästään.

Pohjimmiltaan kyse ei ole siitä, onko sinulla syöpä, vaan siitä, miten sen koet ja mitä aiot tehdä asialle. Syöpä on vain yksi monista tavoista, joilla keho pakottaa sinut muuttamaan tapaasi nähdä ja kohdella itseäsi, myös fyysistä kehoasi. Voit joko tehdä syövästä jotain kauheaa, joka jättää sinut uhriksi ja voimattomaksi, tai nähdä sen mahdollisuutena puolustaa itseäsi, arvojasi ja itsekunnioitustasi.

Tämä tuo väistämättä esiin henkisen terveyden, jolla uskon olevan vähintään yhtä tärkeä rooli syövässä kuin fyysisillä ja emotionaalisilla syillä.

Syöpä näyttää olevan hyvin hämmentävä ja arvaamaton sairaus. Se näyttää iskevän hyvin onnellisiin ja hyvin surullisiin, rikkaisiin ja köyhiin, tupakoihiin ja tupakoimattomiin, hyvin terveisiin ja vähemmän terveisiin. Ja vaikka syövän esiintyminen lasten keskuudessa oli ennen erittäin harvinaista, se ei ole enää harvinaista. Kaikista taustoista ja ammasteista tulevilla ihmisillä voi olla syöpä. Jos kuitenkin uskallat katsoa sen fyysisten oireiden, kuten syöpäkasvaimen tyypin, ulkonäön ja käyttäytymisen, naamion taakse, huomaat, ettei syöpä olekaan niin sattumaa tai arvaamatonta kuin miltä se näyttää.

Mikä tekee 50 prosentista amerikkalaisväestöstä niin alttiita syövän kehittymiselle, kun toisella puoliskolla ei ole lainkaan riskiä? Geenien syyttäminen siitä on vain tekosyy peitellä tietämättömyyttä todellisista syistä tai houkutella syöpää sairastavia ihmisiä kalliisiin hoito- ja ehkäisyohjelmiin.

Myöhemmin kirjassa käsittelen uusinta tutkimusta mahdollisista perinnöllisistä tekijöistä suhteessa rinta-, keuhko- ja monien muiden syöpien mahdollisiin periytyviin tekijöihin. Hämmästy huomatessasi, että geeneillä on vain vähän, jos mitään, tekemistä, kun saman perheen useiden sukupolvien jäsenillä kehittyy samantyyppisiä syöpiä. Itse asiassa huippugeenitutkijat vahvistavat nyt, että geenien käyttäytymistä määräävät viime kädessä se, miten syömme, ajattelemme, tunnemme ja elämme elämäämme. Geenit eivät vain vahingossa mene epäkuntoon yhtenä päivänä ja aiheuta syöpää kaikille sukulaisilleen (perheenjäsenille).

Syöpä on aina ollut erittäin harvinainen sairaus, paitsi teollistuneissa maissa viimeisten 50–60 vuoden aikana. Ihmisen geenit eivät kuitenkaan ole muuttuneet merkittävästi tuhansiin vuosiin.

Miksi ne muuttuisivat nyt niin rajusti ja yhtäkkiä päättäisivät hyökätä ja tuhota lähes puolet väestöstä? Vastaus tähän kysymykseen, jota käsittelen tarkemmin tässä kirjassa, on hämmästyttävän yksinkertainen: Vaikka geenit saattavat mutoitua myöhemmin käsiteltävistä syistä, vaikka ne vaurioituisivat tai viallistuisivat, ne eivät silti pystyisi tappamaan ketään.

On tärkeää tietää, että syöpä aiheuttaa harvoin kuoleman, vaikka on kiistatonta, että monet syöpää sairastavat ihmiset myös kuolevat. Siitä huolimatta, ellei kasvain aiheuta merkittävää mekaanista tukkeumaa elintärkeässä elimessä tai estä vakavasti verenkiertoa siihen tai imusolmukkeiden virtausta siitä johtuen syöpäpotilas kuolee paljon todennäköisemmin solumutaatioon ja kasvaimen kasvuun johtaviin syihin kuin itse syöpään.

Jokaisen syöpähoidon tulisi keskittyä syövän perimmäisiin syihin, mutta useimmat onkologit jättävät ne tyypillisesti huomiotta. Esimerkiksi ruokavalio, joka koostuu roskaruoasta, joka on

Tyypillisesti ravintoarvon ja todellisen energian puute aiheuttaa kehossa kaoottisia, traumaattisia tiloja, jotka ovat identtisiä fyysisen nälkiintymisen aikana koettujen tilojen kanssa.

Tässä kirjassa käsittelen tarkemmin, miten tällainen itsetuhoprosessi vaatii keholta merkittävän parantavan vasteen. On yhä ilmeisempää, että lähes kaikkia syöpiä edeltää jonkinlainen traumaattinen tapahtuma menneisyydessä, kuten avioero, rakkaan kuolema, onnettomuus, työpaikan tai omaisuuden menetykset tai jatkuva konflikti pomon tai sukulaisen kanssa.

Keholla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin reagoida tällaisiin syvällisiin stressitekijöihin ennustettavilla biologisilla selviytymismekanismeilla, joihin voi liittyä tilapäistä epänormaalia solukasvua. Se, että useimmat lääkärit ovat samaa mieltä teorian kanssa, jonka mukaan syntynyt kasvain on sairaus, ei paranemismekanismi, ei tarkoita, että se olisi totta.

Syöpäkasvaimet ovat vain sairauden oireita, jotka johtuvat jostakin muusta, joka ei välttämättä ole aluksi ilmeinen. On kuitenkin selvää, että ne eivät vain ilmesty ilman syytä. Ensinnäkin jatkuvat emotionaaliset konfliktit, kauna, syyllisyys ja häpeä voivat helposti lamauttaa kehon immuunijärjestelmän, ruoansulatustoiminnot ja perusaineenvaihduntaprosessit ja siten luoda olosuhteet syöpäkasvaimen syntymiselle.

Onneksi psykologinen stressi/syöpä-yhteys ei enää viipyile fiktion ja epävarmuuden parissa. Laajan tieteellisen näytön tuella tautien torjunta- ja ehkäisykeskukset (CDC) esittävät verkkosivuillaan seuraavan tärkeän lausunnon: "Intensiivinen ja pitkittynyt stressi voi johtaa erilaisiin lyhyt- ja pitkäaikaisiin negatiivisiin terveysvaikutuksiin. Se voi häiritä varhaista aivojen kehitystä ja heikentää hermoston ja immuunijärjestelmän toimintaa. Lisäksi lapsuuden stressi voi johtaa terveysongelmiin myöhemmin elämässä, kuten alkoholismiin, masennukseen, syömishäiriöihin, sydänsairauksiin, syöpään ja muihin kroonisiin sairauksiin."

Huolimatta kiistattomista todisteista, jotka tukevat CDC:n väitteitä, useimmat lääkärit harvoin tunnustavat tai yrittävät hoitaa näitä sairauksien perimmäisiä syitä, vaan keskittyvät sen sijaan oireiden poistamiseen. Ehkä tämä ratkaiseva, mahdollisesti kohtalokas, lähes koko lääketieteen alaa läpäisevä puute juontaa juurensa stressin ja sairauden välisen yhteyden täydellisestä puuttumisesta;

Mielen ja kehon suhdetta ei todellakaan opeteta lääketieteellisissä tiedekunnissa.

Nähtyäni tuhansia syöpäpotilaita kolmen vuosikymmenen aikana aloin tunnistaa tietyn ajattelu-, uskomus- ja tunnemallin, joka oli yhteinen useimmille heistä. Tarkemmin sanottuna en ole vielä tavannut syöpäpotilasta, joka ei tuntisi olevansa jonkin huonon itsetunnon, ratkaisemattomien ristiriitojen ja huolien tai tunneperäisten ristiriitojen/trauman taakka, jotka viipyvät edelleen hänen alitajunnassaan ja solumuistoissaan.

Uskon, että syöpä, fyysinen sairaus, ei voi esiintyä, ellei ole vahvaa emotionaalista levottomuutta ja syvään juurtunutta turhautumista. Syöpäpotilaat kärsivät tyypillisesti itsekunnioituksen tai arvottomuudesta, ja heillä on usein elämässään jotain, mitä kutsun keskeneräiseksi asiaksi. Syöpä voi itse asiassa olla tapa paljastaa tällaisen ratkaisemattoman, sisäisen konfliktin lähde. Lisäksi syöpä voi auttaa heitä selviytymään tällaisesta ristiriidasta ja jopa parantamaan sen kokonaan.

Rikkaruohot voidaan poistaa vetämällä ne pois juurineen. Näin meidän pitäisi hoitaa syöpää; muuten se voi lopulta uusiutua. Kuulen usein väitteen, että emotionaalisen stressin ja syövän yhteys voi koskea aikuisia, mutta ei varmasti pieniä lapsia, jotka ovat sairastuneet leukemiaan tai aivosyöpään. Olen eri mieltä, ja CDC:n kanta tässä asiassa vahvistaa ymmärrystäni. Lapsuuden stressi voi johtaa syöpään CDC:n mukaan. Ja "ihmiset kokevat stressiä varhain, jopa ennen syntymäänsä", CDC sanoo verkkosivuillaan.

On tieteellinen tosiasia, että jotkut voimakkaimmista vaikutteista, joita lapsi voi kokea, tapahtuvat hänen ollessaan vielä äidin kohdussa. On selvästi osoitettu, että äidin emotionaalisella ja fyysisellä läpikäymisellä on voimakas vaikutus lapsensa emotionaaliseen ja fyysiseen terveyteen. Kirjassani *Timeless Secrets of Health and Rejuvenation* kuvataan yksityiskohtaisemmin, kuinka voimakkaasti sikiöt reagoivat ultraääniin ja että tämä voi johtaa kehitysongelmiin myöhemmin. On lisätodisteita siitä, että normaalin synnytyksen puuttuminen keisarileikkauksesta voi vaikuttaa traumaattisesti

vauvoihin. Lisäksi vauvan imettämättä jättäminen ja vauvan pitäminen erillisessä huoneessa äidistä voi aiheuttaa biologisen erossaolon, joka voi jopa johtaa sängyssä kuolemaan.

Äidin sydämenlyönnin tuntemattomuus ja -aistimattomuus osoittautuu vauvalle ahdistusta aiheuttavaksi. Keskokset traumatisoituvat erityisesti eroahdistuksesta.

Lisäksi rokotukset aiheuttavat biologisia shokkeja, jotka muistuttavat mini-aivohalvauksia, ja altistavat vauvan lukuisille rokotteiden sisältämille karsinogeenisille myrkkyyille. Pistoksen kipu ja siitä johtuvat oireilla voi olla myös traumaattisia seurauksia. Imetyksen puuttuminen tiedetään aiheuttavan psyykkisiä, emotionaalisia ja kehityksellisiä ongelmia pienelle lapselle. Suora altistuminen matkapuhelimien lähettämälle säteilylle kohdussa ja sen jälkeen voi viimeaikaisten tutkimusten mukaan vaikuttaa syvästi lasten terveyteen.

Riittämätön ruokavalio, joka sisältää sokeria, lehmänmaitoa, eläinproteiineja, friteerattuja ruokia ja muita roskaruokia, vaikuttaa myös suuresti lapsiin. Ja jos äidit juovat alkoholia, syövät roskaruokaa tai ottavat lääkkeitä raskauden aikana tai ovat itse rokotettuja, tälläkin on haitallinen vaikutus vauvan terveyteen. Antibiooteilla hoidetut vauvat vahingoittavat vakavasti heidän kasvavaa immuunijärjestelmäänsä. Äskettäin on osoitettu, että vauvoilla on jopa 250 kemikaalia veressään, joista monet ovat erittäin syöpää aiheuttavia. Äidit, jotka eivät ole hyvässä kunnossa ja silti imettävät vauvojaan, itse asiassa saastuttavat heidät.

Useissa tutkimuksissa Yhdysvalloissa ja muissa maissa kunnalliseen juomaveteen lisätty myrkkyy fluoridi on selvästi yhdistetty luusyövän (osteosarkooman) ja muiden syöpien aiheuttamiseen.

Hyvä uutinen on, että vuosikymmeniä suositeltuaan fluoridin käyttöä juomavedessä CDC antoi tammikuussa 2011 kiireellisen varoituksen, jonka mukaan nykyiset fluoridipitoisuudet juomavedessä voivat aiheuttaa vakavaa haittaa lapsille.

Napanuoran sulkeminen liian aikaisin, vaaditun 40–60 minuutin sijaan syntymän jälkeen, voi vähentää vauvan veren hapettumista yli 40 % ja estää myrkkyyjen suodattumisen verestä istukan läpi. Tämän suhteellisen uuden käytännön on havaittu vaikuttavan vakavasti negatiivisesti lasten kasvuun. Mikä tahansa vaikuttaa lapseen fyysisesti, vaikuttaa siihen myös emotionaalisesti ja psykologisesti. Toisin sanoen, ei tarvitse olla aikuinen joutuakseen emotionaalisen trauman kouriin.

Tutkimustulokset osoittavat myös, että lapsuuden stressi voi vaikuttaa aikuisen terveyteen. Yksi laajimmista laatuun olevista tutkimuksista, Adverse Childhood Experiences (ACE) -tutkimus, osoittaa yhteyden 1) väkivaltaan liittyvän stressin, mukaan lukien lapsen kaltoinkohtelun, laiminlyönnin ja toistuvan parisuhdeväkivallalle altistumisen, ja 2) aikuisuudessa esiintyvien riskialttiiden käyttäytymismallien ja terveysongelmien välillä.

ACE-tutkimus, joka on tautien torjunnan ja ehkäisyn keskusten (CDC) ja Kaiser Permanenten San Diegossa sijaitsevan terveysklinikan yhteistyö, kattoi yli 17 000 aikuista, jotka osallistuivat tutkimukseen vuosina 1995–1997. Siinä kerättiin ja analysoitiin yksityiskohtaista tietoa osallistujien aiemmasta kaltoinkohtelusta, laiminlyönnistä ja perheen toimintahäiriöistä sekä heidän nykyisestä käyttäytymisestään ja terveydentilastaan. ACE-tutkimuksen tulokset on julkaistu yli 30 tieteellisessä artikkelissa. Ne paljastivat, että lapsuuden kaltoinkohtelu, laiminlyönti ja altistuminen muille haitallisille kokemuksille ovat yleisiä. Lähes kaksi kolmasosaa tutkimukseen osallistuneista ilmoitti ainakin yhdestä ACE-tapahtumasta, ja yli viides ilmoitti kolmesta tai useammasta.

ACE-tutkimuksen tulokset viittaavat siihen, että tietyt kokemukset ovat merkittäviä riskitekijöitä sairauksien ja kuolemien yleisimmille syille sekä huonolle elämänlaadulle Yhdysvalloissa. Muista, että pitkittynyt emotionaalinen stressi voi heikentää immuunijärjestelmää ja siten altistaa kehon käytännössä kaikenlaisille sairauksille, myös syövälle. Palaan tähän tärkeään aiheeseen myöhemmin.

Tämän kirjan ensimmäinen luku tarjoaa sinulle syvällisiä näkemyksiä siitä, mitä syöpä todella on ja mitä se edustaa, fyysisestä näkökulmasta. Se on ymmärrys syövästä, johon et ole ehkä koskaan aiemmin törmännyt. Tämä uusi ja ajaton ymmärrys syövästä mahdollistaa uusia lähestymistapoja,

jotka tähtäävät syövän syiden parantamiseen pelkkien oireiden korjaamisen sijaan. Opit myös johtavien syöpätutkijoiden tekemistä hämmästyttävistä löydöksistä, jotka osoittavat, että syöpää ei aiheuta pelkästään solumutaatio, vaan se vaatii koko organismin tukea ja osallistumista. Lisäksi tutustu uusiin havaintoihin, jotka osoittavat, miksi niin monet diagnosoidut syöpäkasvaimet ovat itse asiassa täysin vaarattomia ja katoavat itsestään.

Luvut kaksi ja kolme käsittelevät fyysisiä ja emotionaalisia/hengellisiä syitä. Selkeyden vuoksi olen yrittänyt erottaa nämä kategoriat, vaikka olen hyvin tietoinen siitä, että tällainen jako on mielivaltaisen ja olematon. Olen tehnyt tämän vain yhdestä syystä: korostaakseni, että syövän syiden parantamisen on sisällettävä ihmisen fyysisen, emotionaalisen ja hengellisen hyvinvoinnin palauttaminen.

Yhdenkin näistä tekijöistä pois jättäminen heikentäisi täydellisen toipumisen mahdollisuuksia ja johtaisi lopulta syövän uusiutumiseen (useimmat lääketieteellisesti hoidetut syövät uusiutuvat). Ainakin tällainen epätäydellinen lähestymistapa vaikuttaisi vakavasti ihmisen henkiseen ja fyysiseen terveyteen ja ennen kaikkea onnellisuuteen ja itsetuntoon.

Seuraava lausunto, joka kulkee punaisena lankana koko kirjan läpi, on erittäin tärkeä syövän tarkastelussa: "Syöpä ei aiheuta ihmisen sairautta; ihmisen sairaus aiheuttaa syövän." Ja lisäksi tähän lausuntoon, että "Kun syöpä on ilmennyt, sen päätarkoitus on palauttaa sairastunut ihminen tasapainoiseen mielen, kehon ja hengen tilaan."

Tämä on niin ristiriidassa sen kanssa, mitä perinteinen lääketiede ja media haluavat sinun uskovan, että se saattaa kuulostaa sinusta pöyristyttävältä. Silti se, parantaako syöpä sinut vai johtaako se kuolemaasi, liittyy itse asiassa enemmän siihen, mitä henkilökohtaisessa elämässäsi tapahtuu, kuin itse syöpään, eli siihen, kuinka aggressiivinen se on tai kuinka varhain se havaitaan.

Otetaan esimerkiksi David. 58-vuotiaana hänellä diagnosoitiin keuhkosityöpä rutiininomaisessa terveystarkastuksessa. Vaikka hän ei koskaan tuntenut oloaan huonoksi ennen diagnoosia, hänen terveytensä heikkeni nopeasti seuraavien kahden viikon aikana. Hän menetti ruokahalunsa, ei pystynyt enää nukkumaan, hänen hengityksensä muuttui hyvin pinnalliseksi ja hän kärsi vakavista paniikkikohtauksista ja rintakivuista. Hän kuoli 20 päivää diagnoosin jälkeen. Kuolintodistuksessa sanottiin, että hän kuoli keuhkosityöpään, mutta on selvää, että ilman syöpädiagnoosia mitään näistä musertavista stressin aiheuttamista vaikutuksista ei olisi tapahtunut.

Ei ole epäilystäkään (enää), etteikö emotionaalinen stressi voi sammuttaa immuunijärjestelmän ja paitsi estää kehoasi paranemasta, myös itse asiassa tehdä sinusta erittäin sairaan. On olemassa lääketieteellistä näyttöä siitä, että vakavan stressin aikana ihmiset voivat kuolla massiiviseen sydänkohtaukseen ilman aiempaa sydänsairautta tai tukkeutuneita valtimoita.

Kykysi toipua terveytesi edellyttää, että tulet ja tunnet olosi jälleen kokonaiseksi kaikilla kehon, mielen ja hengen tasoilla. Kun syövän syyt ja muut esteet kokonaisuuden tunteelle on tunnistettu oikein, käy ilmi, mitä on tehtävä täydellisen toipumisen saavuttamiseksi. Tämä on neljännen luvun aihe.

On lääketieteellinen tosiasia, että jokaisella ihmisellä on miljoonia syöpäsoluja kehossaan koko elämänsä ajan. Tämä ei ole osoitus siitä, että meissä olisi jotain vikaa. Päinvastoin, kuten tulemme näkemään, tämä on olennainen osa kehon terveen tasapainon ylläpitämistä. Näitä miljoonia syöpäsoluja ei voida havaita standarditesteillä. Ne kuitenkin näkyvät kasvaimina, kun ne ovat lisääntyneet useisiin miljardeihin.

Kun lääkärit ilmoittavat syöpäpotilailleen, että heidän määräämänsä hoidot ovat onnistuneesti poistaneet kaikki syöpäsolut, he viittaavat vain testeihin, jotka pystyvät tunnistamaan syöpäkasvainten havaittavan koon. Standardit syöpähoidot voivat vähentää syöpäsolujen määrää havaitsemattomalle tasolle, mutta tämä ei todellakaan voi hävittää kaikkia syöpäsoluja. Niin kauan kuin kasvaimen kasvun syyt pysyvät ennallaan, syöpä voi kehittyä uudelleen milloin tahansa, missä tahansa kehon osassa ja millä tahansa nopeudella.

Syövän parantamisella on vain vähän tekemistä havaittavien syöpäsolujen ryhmän poistamisen kanssa. Kemoterapian ja sädehoidon kaltaiset hoidot voivat varmasti myrkyttää tai polttaa monia

syöpäsoluja, mutta ne tuhoavat myös terveitä soluja luuytimessä, ruoansulatuskanavassa, maksassa, munuaisissa, sydämessä, keuhkoissa jne., mikä usein johtaa pysyviin ja korjaamattomiin vaurioihin koko elimissä ja järjestelmissä kehossa.

Pelkästään kemoterapialääkkeiden sisältämät myrkylliset kemikaalit voivat aiheuttaa niin vakavan tulehduksen jokaisessa kehon solussa, että edes hiustupet eivät enää pysty pitämään hiuksiaan kiinni. Todellinen syövän parannuskeino ei tule muiden solujen tuhoamisen kustannuksella kehon tärkeimmistä osista. Se on saavutettavissa vain, kun syöpäsolujen liiallisen kasvun syyt on käsitelty ja kehoa tuetaan asianmukaisesti sen paranemisprosessin aikana.

Syöpä on paranemisprosessi, jonka keho voi valita palauttaakseen homeostaasin. Syövän tunnistamatta jättäminen paranismekanismina voi osoittautua kohtalokkaaksi, ja usein se onkin.

Tämä kirja on omistettu syövän syiden, ei sen oireiden, käsittelylle.

Syövän hoitaminen ikään kuin se olisi sairaus, on ansa, johon miljoonat ihmiset ovat langenneet, ja he ovat maksaneet kovan hinnan siitä, etteivät ole kiinnittäneet huomiota sen perimmäisiin syihin. Vaikka uskon vahvasti, että syöpä on viimeinen paranemisivaihe, ei sairaus, olen täysin tietoinen siitä, että useimmat ihmiset pitävät syöpää pelättynä sairautena. En väitä, että käsitykseni syövästä olisi ainoa oikea, mutta ehdotan, että se on yksi monista oikeista.

Vanha sanonta "Tieto on erilaista eri tietoisuuden tiloissa" paljastaa "totuuden" olevan subjektiivinen mielen projektio, tietoinen tai alitajuinen. Toisin sanoen, jos väität syövän olevan kauhea sairaus, joka voi viedä henkesi, tämä kuolemanpelkousmuksesi todennäköisesti täyttää pelätyn odotuksesi.

Muista, että emotionaalinen trauma heikentää immuunijärjestelmää ja estää paranemista. Samoin, jos pidät syöpää paranemisivaiheena, joka käsittelee taustalla olevaa epätasapainoa, totuutesi auttaa sinua myös saavuttamaan positiivisen lopputuloksen kohottavasta odotuksestasi. On valitettavaa, että lääketieteen ammattikunta on suurelta osin estänyt potilaita osallistumasta omaan paranemiseensa tai vaikuttamasta siihen. Potilaat otetaan harvoin mukaan paranemisprosessiin. Sen sijaan lääketieteellisiä hoitoja pidetään nykyään ainoana lääkkeenä nykyajan vaivoihin.

Totuus on, että ihmisen paranemista tai parantumattomuuttaan, pitkälti säätelee hänen kehonsa, mielensä ja sielunsa tila. Tämän hyväksyminen tosiasiana voi vaikuttaa valtavasti itseään voimaannuttavasti, ja pidän sitä välttämättömänä paranemisen tapahtumiselle ja tehokkuudelle.

Sanan voima

Syöpä on amerikkalaisten toiseksi yleisin kuolinsyy. American Cancer Societyn mukaan Yhdysvalloissa arvioitiin vuonna 2010 raportoitavan yhteensä 1 529 560 uutta syöpätapausta ja 569 490 syöpäkuolemaa. Miesten keskuudessa kolme yleisintä syöpädiagnoosia ovat eturauhassyöpä, keuhkosityöpä ja paksusuolen syöpä. Naisten keskuudessa yleisimmät syöpätyypit ovat rintasyöpä, keuhkosityöpä ja paksusuolen syöpä. Lisäksi on kymmeniätuhansia vähäosaisia ihmisiä, joilla on syöpä, mutta he eivät edes saa diagnoosia, koska heillä ei ole varaa sairausvakuutukseen tai lääkärikäyntiin.

Syöpä ei ole vain sana, vaan myös lausunto, joka viittaa kehon solujen poikkeavaan tai epätavalliseen käyttäytymiseen. Aivan eri yhteydessä syöpää (eng. Cancer) kutsutaan kuitenkin horoskooppimerkiksi (eng. Cancer). Kun joku sanoo sinun olevan "syöpä" (eng. Cancer), vapisetko kuolemanpelosta? Tällainen reaktio on epätodennäköinen, koska tulkintasi horoskooppimerkistä (eng. Cancer) ei tarkoita, että sinulla on syöpä, kyseinen sairaus (eng. Cancer). Mutta jos lääkärisi kutsuisi sinut vastaanotolleen ja kertoisi, että sinulla on syöpä, tuntisit todennäköisesti itsesi järkyttyneeksi, halvaantuneeksi, tunnottomaksi, kauhistuneeksi, toivottomaksi tai kaikkea edellä mainittua.

Sanalla "syöpä" voi olla hyvin häiritsevä ja epävarma rooli elämässäsi, sellainen, joka voi langettaa kuolemantuomion ja, kuten tässä kirjassa huomaat, jopa panna sen täytäntöön. Vaikka

syöpäpotilaana olemisen näyttää alkavan syövän diagnoosista, sen syyt ovat saattaneet olla läsnä jo vuosia ennen kuin potilas tuntee olonsa sairaaksi. Silti lyhyessä hetkessä sana "syöpä" voi kääntää jonkun koko maailman ylösalaisin.

Kuka tai mikä tässä maailmassa on antanut tälle yksinkertaiselle sanalle tai lausunnolle niin suuren voiman, että se voi hallita elämää ja kuolemaa? Vai onko sillä todella tämä voima? Voisiko yhteinen, sosiaalinen vakaumuksemme siitä, että syöpä on tappava sairaus, sekä diagnoosia seuraavat traumaa tuottavat, aggressiiviset hoidot olla itse asiassa pääasiassa vastuussa syövän nykyisestä dramaattisesta lisääntymisestä läntisellä pallonpuoliskolla?

Tällainen ajatus on liian kaukaa haettu, saatat vastata! Tässä kirjassa kuitenkin esitän vakuuttavan näkemyksen siitä, ettei syövällä voi olla valtaa tai kontrollia sinuun, elleivät uskomuksesi, käsityksesi, asenteesi, ajatuksesi ja tunteesi sitä salli.

Pelkäisitkö syöpää yhtä paljon, jos tietäisit, mikä sen aiheutti tai ainakin ymmärtäisit sen perimmäisen tarkoituksen? Tuskinpa! Jos totuus kerrotaisiin, tekisit luultavasti kaikkiesi poistaaksesi syövän syyt ja siten luodaksesi pohjan kehon itseparantumiselle.

Vähäinen tieto, jota kutsun myös tietämättömyydeksi, on itse asiassa vaarallinen asia. Lähes kaikki, ainakin teollistuneessa maailmassa, tietävät, että veden juominen saastuneesta lammesta tai järvestä voi aiheuttaa hengenvaarallista ripulia. Silti suhteellisen harvat ihmiset ymmärtävät, että kaunan, vihan ja pelon vaaliminen, auringolle altistumisen välttäminen, joka aiheuttaa D-vitamiinin puutosta, riittämätön uni säännöllisesti, matkapuhelimen pitäminen päässä tunnin ajan joka päivä, säännöllinen altistuminen röntgenille, mammografialle tai CATS-kuvaukselle tai roskaruoa, kemiallisten lisäaineiden ja keinotekoisien makeutusaineiden syöminen ei ole yhtään sen vaarallisempaa kuin saastuneen veden juominen. Nämä elämäntavat saattavat tappaa ihmisen hieman hitaammin kuin myrky tai pieni ameeba, mutta ei ole epäilystäkään siitä, etteikö ne voisi.

Virheellinen arviointi

Me kaikki tiedämme, että jos talon perustus on vahva, talo kestää helposti ulkoisia rasituksia, kuten rajuja myrskyjä tai jopa maanjäristyksiä. Kuten tulemme näkemään, syöpä on vain merkki siitä, että kehostamme ja elämästämme puuttuu jotakin. Syöpä paljastaa, että jokin osa fyysistä, henkistä ja hengellistä elämäämme seisoo horjuvalla pohjalla ja on vähintäänkin hauras. Olisi typerää puutarhurin kastella puun kuihtuvia lehtiä, kun hän tietää niin hyvin, että todellinen ongelma ei ole siellä, missä se näyttää olevan, nimittäin noiden kuihtuneiden lehtien tasolla. Lehtien kuivuminen on vain oire veden puutteesta kasvin vähemmän näkyvässä osassa - sen juuristossa. Kastelemalla kasvin juuria puutarhuri kiinnittää luonnollisesti huomiota syy-asiaan, ja näin ollen koko kasvi elpyy ja jatkaa normaalia kasvuaan. Puutarhurin harjaantuneelle silmälle kuihtuvien lehtien oire ei ole kauhea sairaus. Hän ymmärtää, että näiden lehtien kuivunut tila on vain suora seuraus ravinnon puutteesta, jota ne tarvitsevat itsensä ja muun kasvin ylläpitämiseksi.

Vaikka tämä luonnosta otettu esimerkki saattaa vaikuttaa yksinkertaiselta analogialta, se tarjoaa kuitenkin perusymmärryksen joistakin hyvin monimutkaisista sairausprosesseista ihmiskehossa. Se kuvaa tarkasti yhtä voimakkaimmista ja perustavanlaatuisimmista periaatteista, joka hallitsee kaikkia elämänmuotoja planeetalla. Vaikka kuinka taitavia olemmekin kehomme toimintojen manipuloinnissa allopaattisen lääketieteen avulla, tätä luonnon peruslakia ei voida tukahduttaa tai rikkoa maksamatta kovaa hintaa sairauden muodossa fyysisellä, emotionaalisella ja hengellisellä tasolla.

Haastan kiihkeästi väitteen, että syöpä on tappava sairaus. Lisäksi aion osoittaa, että syöpä ei ole lainkaan sairaus. Monet "parantumattoman" syöpätuomion saaneet ihmiset uhmasivat ennustetta ja kokivat täydellisen remission.

Vastausten etsintä

Ei ole olemassa syöpää, josta joku ei olisi selvinnyt, riippumatta siitä, kuinka pitkälle se on edennyt. Jos edes yksi ihminen on onnistunut parantamaan syövänsä, sille täytyy olla mekanismi,

aivan kuten syövän synnyllekin on mekanismi. Jokaisella ihmisellä planeetalla on kyky tehdä molemmat.

Jos sinulla on diagnosoitu syöpä, et ehkä voi muuttaa diagnoosia, mutta on varmasti vallassasi muuttaa sen (diagnoosin) tuhoisia seurauksia sinulle, aivan kuten George teki. Tapa, jolla havaitset syövän, ja vaiheet, joita päätät ottaa diagnoosin jälkeen, ovat merkittävimpiä tulevaisuuden hyvinvointisi tai sen puutteen määrääviä tekijöitä. (Katso myös luku kolme, "Syövän mysteerin paljastaminen".)

Sekä ammattilaisten että maallikkojen mielivaltainen viittaus syöpään tappavana tautina on muuttanut syövän sairaudeksi, jolla on traagisia seurauksia suurimmalle osalle syöpäpotilaista ja heidän perheistään. Syövästä on tullut synonyymi poikkeukselliselle pelolle, kärsimykselle ja kuolemalle.

Tämä käsitys jatkuu siitä huolimatta, että jopa 90–95 prosenttia kaikista syövistä voi ilmestyä ja kadota itsestään. Ei kulu päivääkään ilman, että keho tuottaisi miljoonia syöpäsoluja. Jotkut ihmiset tuottavat vakavan tilapäisen stressin alaisena tavallista enemmän syöpäsoluja. Nämä syöpäsolut kasaantuvat kasvaimiksi, jotka katoavat jälleen, kun stressin vaikutus on laantunut ja paranemisreaktio (kuten sairauden oireet osoittavat) on päättynyt. Kerron tarkemman ja ennustettavan tavan, jolla tämä tapahtuu, kolmannessa luvussa.

Haluan tässä vaiheessa mainita, että lääketieteellisen tutkimuksen mukaan DNA:n voimakkaan syöpälääkehormonin, interleukiini II:n, erittyminen laskee fyysisen ja henkisen paineen alaisena ja lisääntyy uudelleen, kun henkilö rentoutuu ja iloitsee. Interleukiini II:n alhainen erityys lisää syövän ilmaantuvuutta kehossa, ja tämän hormonin normaali erityys pitää syövän loitolla. Ihmiset eivät kuitenkaan yleensä ole jatkuvasti vakavan stressin alaisia. Koska syövän ilmaantuvuus nousee ja laskee vakavan stressin kokemuksen myötä, monet syövät katoavat ilman minkäänlaista lääketieteellistä interventiota ja aiheuttamatta todellista haittaa. Näin ollen juuri tällä hetkellä miljoonat ihmiset kulkevat ympäriinsä syöpien kanssa tietämättä, että heillä on niitä. Samoin miljoonat ihmiset parantavat syövänsä edes tietämättään.

Kaiken kaikkiaan syöpään liittyviä spontaaneja remissioita on paljon enemmän kuin diagnosoituja ja hoidettuja syöpiä. New York Times julkaisi lokakuun 2009 numerossaan sivulla D5 artikkelin, joka herätti varmasti joitakin silmiä avaavia kysymyksiä tosiasioden valossa, jotka ovat tulleet erittäin epämukaviksi syöpäbisneksen puolestapuhujille. Gina Kolatan kirjoittama artikkeli on otsikoitu "Syövät voivat kadota ilman hoitoa, mutta miten?". Artikkelissa Kolata huomauttaa, että syövän nuolen piti osoittaa yhteen suuntaan, kuten ajan nuoli, eli kasvaa ja pahentua. Lokakuussa 2009 The Journal of the American Medical Association -lehdessä julkaistussa artikkelissa todettiin, että "yli kahden vuosikymmenen rinta- ja eturauhassyövän seulonnan tiedot kyseenalaistavat tämän näkemyksen". Kehittyneemmät seulontatekniikat löytävät monia pieniä kasvaimia, jotka eivät aiheuttaisi ongelmaa, jos ne jätettäisiin rauhaan, jos niitä ei löydetäisi seulonnassa. Nämä kasvaimet esiintyvät iholla pieninä arpina ja uinuvina, vaarattomina. Kuten artikkelissa myönnetään, näiden kasvainten oli tarkoitus lakata kasvamasta itsestään, kutistua tai jopa, ainakin joidenkin rintasyöpien tapauksessa, kadota.

"Vanha näkemys on, että syöpä on lineaarinen prosessi", sanoi tri Barnett Kramer, tautien ehkäisyn apulaisjohtaja Yhdysvaltain kansallisessa terveysinstituutissa (NIH). "Solu hankki mutaation, ja vähitellen se hankki yhä enemmän mutaatioita. Mutaatioiden ei ole tarkoitus palautua itsestään."

Viime aikoihin asti sekä syöpätutkijat että lääkärit ovat virheellisesti olettaneet (ja esittäneet oletuksensa tieteellisenä tosiasiana), että syöpä johtuu solumutaatiosta (solun geneettisen rakenteen muutoksesta), joka sitten alkaa elää omaa elämäänsä. Syöpätutkimuksen eturintamassa on kuitenkin se löytö, että hallitsematonta ja järjetöntä syöpäsolujen jakautumista ei tapahdu. Kuten tri Kramer huomauttaa, on yhä selvempää, että syöpien etenemiseen tarvitaan muutakin kuin mutaatioita. Ne tarvitsevat ympäröivien solujen ja jopa, hän sanoi, "koko organismin, ihmisen, jonka immuunijärjestelmä tai hormonitasot voivat esimerkiksi tukahduttaa tai ruokkia kasvainta", yhteistyötä. Tämä tekee syövästä, tri Kramer sanoi, "dynaamisen prosessin". Hänen lausuntonsa herättää ilmeisesti tärkeän kysymyksen. Miksi koko keho, mukaan lukien

aivot, hermosto, immuunijärjestelmä ja umpieritysjärjestelmä, sekä persoonallisuus ja kaikki syöpää ympäröivät solut, tukisivat sen kasvua?

Vastaus on sekä kiehtova että rohkaiseva. Kuten tämän kirjan otsikko antaa ymmärtää, syöpä ei ole lainkaan sairaus, vaan pikemminkin paranemismekanismit. Koko keho tukee syövän kasvua niin kauan kuin se on sen parhaaksi. Kun syövällä ei enää ole tarkoitusta ja paraneminen on valmis, se joko katoaa tai siirtyy lepotilaan, vaarattomaan tilaan.

Uusi näkemys, jonka mukaan syöpä ei kulje ennustettavaa polkua, eli mutaatiosta sairauteen, oli joidenkin syöpälääkäreiden ja -tutkijoiden vaikea hyväksyä. Mutta ilmeisesti yhä useammat skeptikot vaihtavat nyt suuntaa ja myöntävät, että vastoin kaikkea, mitä he olivat ajatelleet, syövät voivat itse asiassa kadota itsestään. Yksi käännynnäisistä on tohtori Robert M. Kaplan, terveyspalveluiden osaston johtaja Kalifornian yliopiston Los Angelesin kansanterveystieteellisessä tiedekunnassa. "Loppujen lopuksi en ole varma, kuinka varma olen tästä, mutta uskon siihen", sanoi tohtori Kaplan. Hän lisäsi: "Todisteiden painoarvo viittaa siihen, että on syytä uskoa." Vielä yksi syöpäspesialisti, tohtori Jonathan Epstein Johns Hopkinsin yliopistosta, sanoo, että katoavat kasvaimet ovat hyvin tiedossa kivessyövässä. Tohtori Epsteinin mukaan kirurgi saattaa miehen kivekselle tehtävän leikkauksen aikana löytää vain arpikudosta suuren diagnosoidun kasvaimen tilalta.

Kasvava näyttö siitä, että syövät voivat mennä taaksepäin tai pysähtyä, on nyt kiistatonta, eikä tutkijoilla ole muuta vaihtoehtoa kuin arvioida uudelleen käsityksiään siitä, mitä syöpä todella on ja miten se kehittyy. Silti mielestäni, elleivät he tunnusta, että syöpä on koko organismin ohjaama paranemismekanismi taustalla olevan epätasapainon korjaamiseksi, he jatkavat keinojen etsimistä syövän torjumiseksi sen sijaan, että tukisivat sitä paranemisprosessin aikana.

Tämä kuitenkin vaatii luottamusta kehon viisauteen, ei epäilyä siitä, että keho on viallinen tai rikki.

Uusi löytö, että pelkkä solumutaatio ei voi aiheuttaa syöpää, vaan sitä on tuettava ympäröivillä soluilla ja koko organismilla, puhuu puolestaan. Olen aina pitänyt syöpää kehon ystäväenä, joka auttaa sitä vaikeina aikoina. Kehon näyttää varmasti kohtelevan syöpää ystäväenä, ei vihollisena. Uskon, että meidän pitäisi tehdä samoin.

Artikkelissaan Kolata kirjoittaa kiehtovasta lausunnosta, jonka esitti Thea Tlsty, patologian professori Kalifornian yliopistossa San Franciscossa ja yksi maailman arvostetuimmista syöpätutkijoista. Tohtori Tlsty sanoo, että syöpäsolut ja esiasteet ovat niin yleisiä, että lähes jokainen keski-ikässä tai vanhempi on täynnä niitä. Tämä havaittiin ruumiinavauksissa ihmisillä, jotka kuolivat muista syistä, ilman tietoa siitä, että heillä oli syöpäsoluja tai esiasteita. Heillä ei ollut suuria kasvaimia tai syöpäoireita. "Todella mielenkiintoinen kysymys", tohtori Tlsty sanoi, "ei ole niinkään se, miksi sairastumme syöpään, vaan se, miksi emme sairastu syöpää?"

Samassa yhteydessä haluan esittää tämän erittäin kiehtovan kysymyksen: "Miksi jotkut ihmiset tuntevat olonsa sairaiksi sairastaessaan syöpää, kun taas toiset, joilla myös on syöpä, elävät täysin normaalia, tervettä elämää?"

Selitän tätä tärkeää aihetta läpi kirjan. Kolata nostaa esiin vielä yhden mielenkiintoisen näkökohdan: "Mitä aikaisemmin solu on matkallaan kohti aggressiivista syöpää, tutkijat sanovat, sitä todennäköisemmin sen suunta kääntyy. Esimerkiksi solut, jotka ovat kohdunkaulan syövän varhaisia esiasteita, todennäköisesti palautuvat normaaliksi. Eräässä tutkimuksessa havaittiin, että 60 prosenttia Papa-kokeessa löydetyistä syöpää edeltävistä kohdunkaulan soluista palautuu normaaliksi vuoden kuluessa; 90 prosenttia palautuu kolmen vuoden kuluessa. Eikö tämä osoita erilaista trendiä kuin syöpäteoreetikot ovat aiemmin ehdottaneet?"

Tämä tietenkin herättää kysymyksen, onko se totta että on parempi jättää monet syövät hoitamatta, jotta ne voivat joko vaipua lepotilaan ja muuttua vaarattomiksi tai kadota itsestään. Lääkärit ja terveysviranomaiset ovat vuosikymmenten ajan ajaneet varhaisen havaitsemisen asiaa väestölle väittämällä, että syöpien havaitseminen varhaisessa vaiheessa on elintärkeää. He väittävät, että tämä mahdollistaa paremman ja onnistuneemman hoidon. Jälleen kerran heidän oletuksensa ovat kuitenkin saattaneet olla virheellisiä koko ajan. Kolata selittää edelleen, että "syövän kehittymisen dynaaminen prosessi näyttää olevan syy siihen, että rint- tai

eturauhassyövän seulonnassa löydetään valtava määrä varhaisvaiheen syöpiä ilman vastaavaa laskua myöhäisvaiheen syövissä".

Toisin sanoen niin monien ylimääräisten syöpien löytäminen uusien ja parempien seulontamenetelmien avulla ei ole vähentänyt pitkälle edenneiden syöpien ilmaantuvuutta. Tämä on selvästi ristiriidassa oletuksen kanssa, jonka mukaan varhaisella havaitsemisella, joka normaalisti johtaa varhaiseen hoitoon, on mitään yleistä ennaltaehkäisevää tai syövän ilmaantuvuutta vähentävää hyötyä. Se viittaa myös siihen, että monet syövät on parempi jättää rauhaan.

Tämä herättää hypoteesin, että monet varhaisvaiheen syövät eivät katoa minnekään. Rintasyövän osalta on epäsuoria todisteita siitä, että jotkut niistä todella katoavat. Rinta- ja eturauhassyövän seulonta ei ole selvästikään onnistunut vähentämään syöpien esiintyvyyttä. Hyvästä syystä Johns Hopkinsin sairaala tarjoaa nyt pienistä eturauhaskasvaimista kärsiville miehille mahdollisuuden "aktiiviseen seurantaan" sen sijaan, että heidän eturauhasensa poistettaisiin tai tuhottaisiin.

Harvinaisissa tapauksissa, joissa syöpä kasvaa suuremmaksi, se voidaan silti poistaa. Pelottava eturauhassyövän diagnoosi kuitenkin lannistaa useimpia miehiä odottamasta ja katsomasta. "Useimmat miehet haluavat siitä eroon", Johns Hopkinsin tohtori Epstein sanoi. Annan kunnian lääketieteen ammattilaisten vuosikymmeniä kestäneelle järjettömälle pelottelulle ja potilaiden pakkomielle nopeaan ratkaisuun tässä valitettavassa tilanteessa. Lisään tähän, että syöpäseulontalaitteiden, kuten tietokonetomografian (TT) ja mammografian, lähettämät suuret ionisoivan säteilyn annokset ovat itse asiassa vaikuttaneet erityyppisten syöpien esiintyvyyteen. Tällaiseen säteilyaltistukseen liittyviä syöpiä ovat leukemia, multippeli myelooma, rintasyöpä, keuhkosityöpä ja ihosyöpä. (Lisätietoja on kohdassa Ionisoiva säteily luvussa 5.)

Kanadalaisessa tutkimuksessa tutkijat tarkastelivat pienten munuaissyöpien (munuaissolukarsinoomien) käyttäytymistä. Nämä syövät ovat yksi niistä syöivistä, joiden on raportoitu taantuvan ajoittain, jopa pitkälle edenneinä. Kaksoissokkoutetussa kontrolloidussa tutkimuksessa, jota johti tohtori Martin Gleave Vancouverin yleissairaalan urologisten tieteiden laitokselta [N Engl J Med 1998; 338:1265-1271, 30. huhtikuuta 1998], verrattiin immunomoduloivaa lääkehoitoa, interferoni gamma-1b:tä, lumelääkkeeseen potilailla, joilla oli munuaissyöpä, joka oli levinnyt koko kehoon. Lumekontrolloitujen tutkimusten puutteesta huolimatta interleukiini-2:sta ja interferonista on tullut keskeinen osa useimpia metastoittavien munuaissolukarsinooman immunoterapeuttisia strategioita. Uuden tutkimuksen oli tarkoitus osoittaa, että nämä immunomodulaattorit voisivat hallita tai kumota näitä munuaissyöpiä, jotka ovat erittäin resistenttejä kemoterapialle.

Kummassakin ryhmässä kuudella prosentilla koehenkilöistä kasvaimet kutistuivat tai pysyivät vakaina, mikä johti tutkijat siihen johtopäätökseen, että hoito ei parantanut tuloksia. Suuri kysymys kuuluu, onko syövän hoidolla merkittävää vaikutusta syöpien paranemiseen, vai onko kehon päätettävissä se? Ainakin tässä tutkimuksessa ne kuusi prosenttia osallistujista, jotka hyötyivät jonkin verran, osoittivat, että lääketieteellisen hoidon saamisella ei ollut mitään merkitystä, paitsi että lumelääkeryhmään kuuluvat elivät keskimäärin 3,5 kuukautta pidempään kuin lääkehoitoa saaneet.

Tohtori Gleave sanoo, että nykyään useammat potilaat käyvät ultraääni- tai tietokonetomografiassa muista syistä ja saavat tietää, että heidän munuaisessaan on pieni kyhmy. Yhdysvalloissa hyväksytty käytäntö on poistaa nämä kasvaimet kirurgisesti. Mutta havaintojensa perusteella hän kysyy: "Onko se aina välttämätöntä?" NY Timesin artikkelin mukaan tohtori Gleaven yliopisto osallistuu nyt maanlaajuiseen tutkimukseen, jossa tutkitaan pieniä munuaiskasvaimia sairastavia ihmisiä. Tutkimuksessa kysytään, mitä tapahtuu, kun näitä kasvaimia tutkitaan rutiininomaisesti kuvantamisen avulla sen selvittämiseksi, kasvavatko ne. Ilmeisesti noin 80 prosenttia ei muutu tai itse asiassa taannu seuraavien kolmen vuoden aikana.

Johtopäätökseni tästä tärkeästä tutkimuksesta on, että haukkumamme väärää puuta, jos uskomme voivamme päihittää kehon. Keho taantuu eli pysäyttää kasvaimen kasvun silloin, kun se katsoo sen tarpeelliseksi, ei muuten. Jos myrkytämme, poltamme tai leikkaamme pois kasvaimen, kehon on ehkä kasvatettava uusi voidakseen jatkaa tai saattaa loppuun paranemistoimintansa.

Lääketieteellisen syöpäteorian suurin virhe on oletus, että syöpä on hillittävä syöpäpotilaan hengen pelastamiseksi. Vielä äskettäin lähes kaikki tiedemiehet olivat sitä mieltä, että ellei syöpää hoideta ja pysäytetä, se on tuomittu kasvamaan, leviämään ja lopulta tappamaan ihmisen. Näin ei selvästikään ole. Miljoonat ihmiset elävät kaikenlaisten syöpien kanssa ilman ongelmia, ja jopa tiedostamattaan, tohtori Tlstyn ja monien muiden huippututkijoiden työn mukaan. Totuus on, että suhteellisen harvat syövät tulevat todella "parantumattomiksi". Valtava määrä syöpiä jää selvästi diagnosoimatta, eikä niitä löydetä ennen ruumiinavausta. Yleensä nämä ihmiset eivät kuole syöpään, vaan johonkin muuhun, kuten onnettomuuteen. Heillä ei ole edes oireita, jotka voisivat saada lääkärin määräämään mitään tavanomaisista syövän havaitsemiseen tarkoitetuista testeistä.

Eikö olekin hämmästyttävää, että ruumiinavauksessa löydetään 30–40 kertaa enemmän kilpirauhas-, haima- ja eturauhassyöpätapauksia kuin lääkärit havaitsevat? Onko syöpä siis todella niin vaarallinen sairaus kuin meille kerrottiin? Vuonna 1993 brittiläinen lääketieteellinen aikakauslehti Lancet julkaisi tutkimuksen, joka osoitti, että varhainen seulonta johtaa usein tarpeettomaan hoitoon. Syy tähän? Esimerkiksi vaikka 33 prosentissa miesten ruumiinavauksista havaitaan eturauhassyöpä, vain noin 1 prosentti kuolee siihen. 75 vuoden iän jälkeen puolella miehistä voi olla eturauhassyöpä, mutta kuolleisuus vaihtelee vain 0,1–2,4 prosentin välillä. Tarkemmin sanottuna eturauhassyövän viiden vuoden suhteellinen eloonjäämisaste vuosina 1995–2002 oli 99 prosenttia. Viiden vuoden suhteellinen eturauhassyövän eloonjäämisaste rodun mukaan oli 99,9 prosenttia valkoisilla miehillä ja 97,6 prosenttia mustilla miehillä riippumatta siitä, oliko heillä vain vähän tai ei lainkaan eturauhassyövän oireita, olivatko he sairauksittomia tai olivatko he saaneet hoitoa.

Uudet hallituksen suositukset (elokuussa 2008) vaativat onkologeja lopettamaan eturauhassyöpää sairastavien miesten hoitamisen yli 75-vuotiailla, koska hoidot tekevät enemmän haittaa kuin hyötyä eivätkä tarjoa mitään etuja verrattuna hoitoon puuttumiseen. On huomattava, että nämä alhaiset kuolleisuusluvut koskevat erityisesti niitä, joilla ei ole diagnosoitu syöpää eivätkä he ole saaneet mitään syöpähoitoa. Koska hallituksen oman myöntämän mukaan kuolleisuusluvut lisääntyvät syöpien hoidon aikana, se selvästi osoittaa, mitä tappaminen tekee.

Kun syöpä on diagnosoitu ja hoidettu, valtaosalle syövistä ei koskaan anneta mahdollisuutta kadota itsestään. Niihin kohdistuu välittömästi tappavien aseiden arsenaali, kuten solunsalpaajahoito, sädehoito ja kirurginen veitsi. Uinuva kasvain, joka ei koskaan aiheuttaisi keholle mitään haittaa, voi sen sijaan reagoida voimakkaasti puolustusreaktioihin ja muuttua aggressiiviseksi, aivan kuten suhteellisen vaarattomat bakteerit, jotka muuttuvat vaarallisiksi superbakteereiksi antibioottilääkityksen hyökkäyksen aikana.

Ei ole mitään järkeä, että silloin kun on tarpeen vahvistaa kehon tärkeintä paranemisjärjestelmää, "immuunijärjestelmää", altistaisi itsensä radikaaleille hoidoille, jotka itse asiassa heikentävät tai tuhoavat immuunijärjestelmän.

Ongelmana syöpäpotilaiden kanssa nykyään on se, että diagnoosin kauhistuttamina he altistavat kehonsa näille viiltely-, poltto- ja myrkytystoimenpiteille, jotka todennäköisemmin johdattavat heidät nopeammin tilinteon päivään. Lopullinen tuomio saattaa kuulostaa tältä: "Meidän on kerrottava teille syvimmällä pahoittelullamme, ettei ole enää mitään, mitä voisimme tehdä auttaaksemme teitä." Tärkein tehtävä Syöpäpotilaan ei ehkä tarvitse kysyä: "Kuinka pitkälle edennyt tai vaarallinen syöpäni on?", vaan: "Mitä teen tai en tee, mikä asettaa kehoni tilanteeseen, jossa sen on taisteltava hengestään?"

Miksi jotkut ihmiset käyvät läpi syövän kuin se olisi flunssa? Ovatko he vain onnekkaita, vai onko olemassa mekanismi, joka parantaa heidät ja palauttaa heidän terveytensä? Päinvastoin, mikä on se piilevä tekijä, joka estää kehoa parantamasta syöpää luonnollisesti, mikä tekee syövästä niin vaarallisen, jos se ylipäättään on vaarallinen? Vastaukset kaikkiin näihin kysymyksiin ovat syöpää sairastavan henkilön käsissä, eivätkä ne riipu tietyn syövän "pahuuden" asteesta tai siitä, kuinka pitkälle edenneeseen vaiheeseen se näyttää edenneen.

Uskotko, että syöpä on sairaus?

Todennäköisesti vastaat "kyllä", kun otetaan huomioon lääketeollisuuden ja joukkotiedotusvälineiden massoille vuosikymmenten ajan antama "tietoon perustuva" mielipide.

Silti tärkeämpi, mutta harvoin esitetty kysymys on: "Miksi luulet syövän olevan sairaus?" • Saatat vastata: "Koska tiedän, että syöpä tappaa ihmisiä joka päivä." Sitten kysyisin sinulta lisää: "Mistä tiedät, että syöpä tappaa ihmisiä?" Todennäköisesti väittäisit, että monet syöpään sairastuneet kuolevat, joten ilmeisesti syövän täytyy tappaa heidät. Sitä paitsi, saatat järkeillä, kaikki asiantuntijalääkärit sanovat meille niin. Minä kysyn sinulta toisen kysymyksen, melko oudon: "Mistä tiedät varmasti, että olet isäsi tytär/poika etkä jonkun toisen miehen tytär/poika?" Johtuuko se siitä, että äitisi kertoi sinulle niin? Mikä saa sinut ajattelemaan, että äitisi kertoi sinulle totuuden? Todennäköisesti siksi, että uskot häntä; eikä sinulla ole mitään syytä olla uskomatta. Loppujen lopuksi hän on äitisi, eivätkä äidit valehtelee näistä asioista. Vai valehtelevatko? Ellet teetä isällesi isyys-DNA-testiä tai näytä häneltä, et koskaan tiedä täysin varmasti, että henkilö, jonka uskot olevan isäsi, on todella isäsi.

Subjekttiivinen uskomuksesi on kuitenkin muuttunut joksikin, jonka "tiedät" olevan kiistaton totuus. Vaikka tieteellistä näyttöä syövän sairaudeksi (toisin kuin paranemisprosessin) osoittamiseksi ei ole olemassa, useimmat ihmiset väittävät sen olevan sairaus, koska heitä on käsketty uskomään niin. Tämä uskomus on kuitenkin vain kuulopuheita, jotka perustuvat muiden ihmisten mielipiteisiin.

Lopuksi, erehtymätön oppi syövän sairaudesta voidaan jäljittää joihinkin lääkäreihin, jotka ilmaisivat subjektiivisia tunteitaan tai uskomuksiaan havainnoistaan ja julkaisivat ne joissakin katsausartikkeleissa tai lääketieteellisissä raporteissa. Muut lääkärit olivat samaa mieltä heidän mielipiteestään, ja pian siitä tuli "vakiintunut tosiasia", että syöpä on vaarallinen sairaus, joka jotenkin tarttuu ihmisiin tappaakseen heidät. Totuus asiasta voi kuitenkin olla aivan toisenlainen ja rationaalisempi ja tieteellisempi.

Syöpäsolujen viisautta

Syöpäsolut eivät ole osa ilkeää sairausprosessia. Kun syöpäsolut leviävät (metastasoituvat) kaikkialle kehoon, niiden tarkoitus ei ole häiritä kehon elintärkeitä toimintoja, tartuttaa terveitä soluja ja tuhota isäntäänsä (kehoa). Itsetuho ei ole minkään solun teema, ellei se tietenkään ole vanha ja kulunut ja valmis käännettäväksi ja korvattavaksi. Syöpäsolut, kuten kaikki muutkin solut, tietävät, että jos keho kuolee, ne kuolevat myös. Se, että jotkut ihmiset olettavat syöpäsolujen olevan olemassa tuhoamaan kehon, ei tarkoita, että syöpäsoluilla olisi tällainen tarkoitus tai kyky.

Syöpäkasvain ei ole etenevän tuhoutumisen aiheuttaja eikä se itse asiassa johda kehon kuolemaan. Syöpäsolussa ei ole mitään, millä olisi edes etäisesti kykyä tappaa mitään. Se, mikä lopulta johtaa elimen tai koko kehon kuolemaan, on solukudoksen surkastuminen, joka johtuu jatkuvasta ravinteiden ja elämänvoiman puutteesta. Elimen solujen elintärkeiden ravinteiden saannin dramaattinen väheneminen tai loppuminen ei ole ensisijaisesti syöpäkasvaimen seuraus, vaan itse asiassa sen suurin syy.

Määritelmän mukaan syöpäsolu on normaali, terve solu, joka on läpikäynyt geneettisen mutaation siihen pisteeseen asti, että se voi elää anaerobisessa ympäristössä (ympäristössä, jossa happea ei ole saatavilla). Toisin sanoen, jos riistää soluryhmältä elintärkeän hapen (niiden ensisijaisen energianlähteen), jotkut niistä kuolevat, mutta toiset onnistuvat muuttamaan geneettistä ohjelmistoaan ja mutatoitumaan erittäin nerokkaalla tavalla: solut pystyvät elämään ilman happea ja saamaan osan energiantarpeestaan esimerkiksi solujen aineenvaihdunnan jätetuotteista.

Syöpäsoluilmiotä voi olla helpompi ymmärtää vertaamalla sitä tavallisten mikro-organismien käyttäytymiseen. Esimerkiksi bakteerit jaetaan kahteen pääryhmään: aerobisiin ja anaerobisiin, eli niihin, jotka tarvitsevat happea, ja niihin, jotka voivat elää ilman sitä. Tämä on tärkeää ymmärtää, koska kehossamme on enemmän bakteereja kuin soluja. Aerobiset bakteerit viihtyvät hapekkaassa ympäristössä. Ne auttavat meitä ruoansulatuksessa ja tärkeiden ravintoaineiden, kuten B-vitamiinien, tuotannossa. Anaerobiset bakteerit taas voivat esiintyä ja viihtyä ympäristössä, johon happi ei pääse. Ne hajottavat kuona-aineita, myrkyllisiä kertymiä ja kuolleita, kuluneita soluja. Keho näkee syövän niin tärkeänä puolustusmekanismina, että se jopa aiheuttaa uusien verisuonten kasvua varmistaakseen kipeästi kaivatun glukoosin saannin ja siten syöpäsolujen selviytymisen ja leviämisen. Se tietää, että syöpäsolut eivät aiheuta kuolemaa, vaan

estävät sen; ainakin jonkin aikaa, kunnes elimen surkastuminen johtaa koko organismin tuhoutumiseen.

Jos syövän laukaisevat mekanismit (syy-tekijät) hoidetaan asianmukaisesti, tällainen lopputulos voidaan välttää. Yleisesti uskotaan, että immuunijärjestelmämme suojaa meitä syövältä. Tämä on kuitenkin vain osittain totta. Toisaalta immuunijärjestelmä tuhoaa helposti miljoonat syöpäsolut, joita terve ihmiskeho tuottaa osana 30 miljardin solun päivittäistä uusiutumista. Toisaalta immuunijärjestelmä ei ryhdy toimiin hävittääkseen syöpäsoluja, jotka kehittyvät vastauksena myrkkyjen kertymiseen, tukkoisuuteen ja emotionaaliseen stressiin.

Syövät ja kaikki muut kehon kudokset ovat täynnä syöpää tappavia valkosoluja, kuten T-soluja. Esimerkiksi munuaissyövän ja melanoomien tapauksessa valkosolut muodostavat 50 prosenttia syöpien massasta. Koska nämä T-solut tunnistavat helposti vieraita tai mutatoituneita solukudoksia, kuten syöpäsoluja, voisi olettaa näiden immuunisolujen hyökkäävän syöpäsolujen kimppuun välittömästi. Immuunijärjestelmä kuitenkin antaa syöpäsolujen rekrytoida syöpäsoluja, jotka itse asiassa lisäävät ja levittävät syöpää muihin kehon osiin. Syöpäsolut tuottavat erityisiä proteiineja, jotka käskevät immuunisoluja jättämään ne rauhaan ja auttavat niitä kasvamaan. Miksi immuunijärjestelmä haluaisi tehdä yhteistyötä syöpäsolujen kanssa luodakseen lisää tai suurempia kasvaimia?

Koska syöpä on selviytymismekanismi, ei sairaus.

Keho käyttää syöpää pitääkseen tappavat karsinogeeniset aineet ja syövyttävät aineenvaihduntajätteet poissa imusolmukkeista ja verestä ja siten sydäimestä, aivoista ja muista elintärkeistä elimistä. Syöpäsolujen tappaminen itse asiassa vaarantaisi niiden selviytymisen.

Kehon puhdistaminen kertyneistä myrkkyistä ja kuona-aineista erilaisilla puhdistusmenetelmillä, joita suosittelen kirjassani *Timeless Secrets of Health and Rejuvenation* (www.ener-chi.com), poistaa tarpeen syövälle. Syöpä ei ole sairaus; Se on kehon viimeinen ja epätoivoinen selviytymismekanismi. Se ottaa kehon hallinnan vasta, kun kaikki muut itsesuojelukeinot ovat epäonnistuneet. Jotta syöpä ja sen edustama asia ihmisen elämässä voidaan todella parantaa, meidän on ymmärrettävä, että syy siihen, miksi keho antaa joidenkin solujensa kasvaa epänormaalilla tavalla, on sen edun mukaista eikä merkki siitä, että se on tuhoamassa itsensä.

Syöpä on kehon parantava yritys kehoa varten. Tämän paranemisyrityksen estäminen voi tuhota kehon. Kehon tukeminen sen paranemisyrityksissä voi pelastaa sen.

Andreas Moritzin kirja "Syöpä ei ole sairaus - se on selviytymismekanismi" selittää syövän perimmäiset syyt ja sen, miten ne voidaan poistaa pysyvästi. Saatavilla osoitteista www.amazon.com tai www.ener-chi.com.